

Column

Johan Heirman

Ik hou van bomen, maar toch kun je me bezwaarlijk een bomenknuffelaar noemen. Hoewel ik er nog veel meer heb geplant, heb ik in de loop van mijn leven toch al wel vijftien à twintig volwassen bomen geveld, want bomen komen ook vaak op ongeschikte plaatsen terecht. Dat blijkt dan als ze groot geworden zijn en niet meer zo gemakkelijk te verwijderen. Ik zie iets dergelijks nu in mijn straat gebeuren: mensen denken dat het getuigt van liefde voor de natuur als ze die esdoorn laten staan die zich tussen de gevel van hun huurhuis en het trottoir heeft gezaaid en inmiddels tot aan de dakgoot reikt; het is niet moeilijk voor te stellen dat daar vroeg of laat problemen van komen.

Vrienden en kennissen schijnen te weten dat ik van veilig vellen een handje weg heb, en vragen me af en toe hen te helpen als ze problemen krijgen met hun burens over die es of abeel die ze een kwart eeuw eerder te dicht bij de perceel-scheiding hebben gezet en die enkel mag vallen tegen de overheersende windrichting in op de smalle strook tussen de veranda en de garage. Ik blijf daar dus goed in te zijn. In de jaren tachtig moest ik eens midden in de stad een ongeveer vijftwintig jaar oude berk weghalen die zich ooit genesteld had in een keldergat en het metselwerk begon aan te tasten. In die tijd had ik nog

De auteur in actie (Foto: Robert Bourgoignie)

geen kettingzaag, deed alles met de hand en ik was er wel fier op dat ik die berk perfect in de pijpenla kon leggen. De boom was nauwelijks gevallen, met de kruin helemaal tot aan het eind van de tuin, toen bij de burens een raam openging en een vrouw mij toeschreeuwde: 'MOORDENAAR!'. Allicht had zij al haar halve leven met plezier naar die boom gekeken, maar toch vond ik haar reactie ongepast, want ik had net een huzarenstukje geleverd. Een enkele keer ging het bijna mis, toen ik een scheefgegroeide spar tegen de helling in wilde vellen: de kabel waarmee ik hem had geknapt knapte af, maar de boom bleef gelukkig nog even hangen, zodat de buurman inderhaast zijn geparkeerde auto kon verplaatsen. Zelfs mijn vader, voor wie ik verder weinig goeds kon doen, vertrouwde mijn handigheid ter zake en liet mij als tiener zonder enig toezicht een te groot geworden ceder en enkele afgetakelde Italiaanse populieren kappen. Deze kunde moet ik op een of andere manier geërfd hebben van mijn grootvader. Over hem

werd verteld dat hij een volwassen canada-populier kon rooien, enkel en alleen met een spade. Misschien dat er ergens een blauwdruk met de juiste werkwijze in de hersenen wordt opgeslagen, want helaas heb ik mijn grootvader nooit bewust gekend, hij stierf toen ik anderhalf jaar oud was. Augustus Heirman was in 1865 geboren. Hij was eerst klompenmaker, maar later heeft hij zich tot hovenier omgeschoold. Ik bezit daarvan nog de handboeken en schriftjes met zijn mooie handschrift, en enkele getuigschriften. Naar verluidt was hij destijds de enige van zijn familie die kon schrijven, want vaak blijkt hij op officiële akten uit die tijd getekend te hebben in naam van andere familieleden. Maar hij is heel zijn leven arm gebleven, van hovenierswerk werd je niet rijk in die tijd. Het is pas zijn zoon, mijn vader, die vanwege zijn begaafdheid met een kerkelijke dotatie naar de universiteit kon, en zo stijgen op de sociale ladder en aan de armoede ontsnappen.